

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 175/2017-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti BENNETT VETERINÁRNA NEMOCNICA, s. r. o., Šancová 62, Bratislava, a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených obchodnou spoločnosťou Valko Marián & partners, s. r. o., Porubského 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Michal Volný, LL.M., pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoPv 2/2016-331 z 13. januára 2017 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti BENNETT VETERINÁRNA NEMOCNICA, s. r. o., a [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoPv 2/2016-331 z 13. januára 2017 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoPv 2/2016-331 z 13. januára 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia obchodnej spoločnosti BENNETT VETERINÁRNA NEMOCNICA, s. r. o., a [REDAKOVANÉ] v sume 396 € (slovom tristodevät'desiatšesť eur) na účet obchodnej spoločnosti Valko Marián & partners, s. r. o., Porubského 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 175/2017-19 z 21. marca 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti BENNETT VETERINÁRNA NEMOCNICA, s. r. o., Šancová 62, Bratislava, a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“, „sťažovateľ v 2. rade“ alebo spolu aj „sťažovatelia“), v časti ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 CoPv 2/2016-331 z 13. januára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil ako vecne správne uznesenie Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 30 CbPv 2/2016-49 z 25. júla 2016 o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým sťažovateľom ako odporcom v 1. a 2. rade uložil povinnosť zdržať sa používania slovnej ochrannej známky „BENNETT“ registrovanej Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej

len „úrad priemyselného vlastníctva“) na meno [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“), ako jediného majiteľa, a informovania prostredníctvom internetovej stránky, konta na sociálnej sieti, propagačných materiálov a podobne, že poskytujú služby veterinárnej starostlivosti a starostlivosti o zvieratá pod názvom „BENNETT“, až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ako aj povinnosť zabezpečiť, aby sa na internetovej stránke a konte na sociálnej sieti nezverejňoval a neobjavoval názov „BENNETT“, a odstrániť názov „BENNETT“ zo všetkých plagátov, reklamných pútačov a propagačných materiálov svojej podnikateľskej činnosti až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Uvedeným uznesením zároveň okresný súd uložil navrhovateľovi, aby do 30 dní odo dňa doručenia jeho rozhodnutia podal návrh na začatie konania vo veci samej o zdržanie sa nekalosúťažného konania a neoprávneného užívania ochrannej známky. Podľa názoru okresného súdu vysloveného v odôvodnení jeho rozhodnutia navrhovateľ „v návrhu uviedol a opísal rozhodujúce skutočnosti a pripojenými listinnými dôkazmi osvedčil dôvodnosť a trvanie nároku, ako aj potrebu neodkladnej úpravy pomerov“ sporových strán, ktoré v rokoch 2001 až 2015 vykonávali spoločnú veterinárnu prax v rámci veterinárnej nemocnice, sídliacej najprv na [REDACTED] a neskôr na [REDACTED], pod označením „BENNETT“, avšak narastajúce nezhody a konflikty medzi nimi vyústili nielen do oddelenia ich praxí a podania trestných oznámení z dôvodu nekalosúťažného konania, ale aj do nutnosti dočasnej zmeny obchodného mena navrhovateľa na „MARFILVET, aby aspoň takto znížil úroveň zmätenia u svojich klientov“, keďže 4. mája 2015 sťažovateľ v 2. rade ako jediný spoločník sťažovateľky v 1. rade svoje obchodné meno „VETERINÁRNA NEMOCNICA, s. r. o.“, zmenil pridaním textu „BENNETT“ na aktuálne obchodné meno, a následného podania prihlášky navrhovateľa zo 4. júna 2015 úradu priemyselného vlastníctva, ktorý ochrannú známku zapísal 15. decembra 2015 pod č. 241477. Na zdôraznenie správnosti uvedeného uznesenia okresného súdu krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že „žalobca v súlade s § 325 ods. 1 C. s. p. osvedčil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami“, a s poukazom na účel inštitútu neodkladného opatrenia konštatoval jeho dôvodnosť, „pretože vzájomné vzťahy medzi stranami sú tak vážne narušené (podané trestné oznámenia) že v prejednávanej veci je daná potreba bezodkladnej a dočasnej úpravy vzájomných pomerov strán a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

Skutočnosť, či došlo alebo dochádza k nekalosúťažnému konaniu je možné ustáliť na základe vykonaného dokazovania len v konaní vo veci samej“.

3. S uvedenými závermi krajského súdu sťažovatelia nesúhlasia a v sťažnosti mu vytykajú, že sa ich odvolacími námietkami vôbec nezaoberal, čím zaťažil odôvodnenie napadnutého uznesenia jednostrannosťou a nedostatočnosťou záverov o tom, prečo argumenty a dôkazy sťažovateľov nemali na rozhodnutie o neodkladnom opatrení žiaden vplyv a, naopak, ktoré argumenty a dôkazy navrhovateľa boli rozhodujúce pre nariadenie neodkladného opatrenia. Sťažovatelia sú presvedčení, že samotná existencia sporu a podanie trestného oznámenia proti sťažovateľovi v 2. rade nemôžu byť jediným kritériom úspechu navrhovateľa pri nariadení neodkladného opatrenia a že takéto odôvodnenie súdneho rozhodnutia je v rozpore s kritériami formálnej a právnej logiky, nespĺňa ani minimálne požiadavky na presvedčivé, spravodlivé a nearbitrárne rozhodnutie, čím v konečnom dôsledku porušuje ich v záhlaví označené základné práva a slobody. Sťažovatelia pritom v podanom odvolaní okresnému súdu vytkli, že jeho rozhodnutie *„je v rozpore so zákonom, ako aj s ustálenou súdnou praxou“* a že ho založil na nepravdivých skutočnostiach a bez dôkazov, ktoré by osvedčovali navrhovateľom tvrdený skutkový stav. Podľa názoru sťažovateľov *„všetky tvrdené skutočnosti si žalobca upravil tak, aby poškodil ich oprávnené záujmy, čím nielen dlhodobo parazituje na dobrej povesti žalovaného I/, ale ho aj úmyselne poškodzuje s cieľom znemožniť mu vykonávanie jeho ďalšej veterinárnej činnosti“*. Z uvedených dôvodov sťažovatelia poukázali na celú genézu vývoja spoločnej veterinárnej činnosti s navrhovateľom, ako aj na okolnosti registrácie domény na meno sťažovateľa v 2. rade (3. marca 2004) a vypracovania webstránky, pričom okresnému súdu predložili viacero listinných dôkazov, ktoré mali preukázať, že svojím konaním nenaplnili znaky žiadneho z nekalosúťažných konaní tvrdených navrhovateľom, a zároveň mali vyvrátiť klamlivé a účelové tvrdenia navrhovateľa vedúce k nariadeniu neodkladného opatrenia, keďže sám navrhovateľ na internetovej stránke svojej novej spoločnosti uvádza, že táto vznikla 1. mája 2015, t. j. ešte pred rozhodnutím sťažovateľa v 2. rade o zmene obchodného mena sťažovateľky v 1. rade, pred podaním prihlášky navrhovateľa na registráciu práva k ochrannej známke, ako aj pred samotným zapísaním ochrannej známky úradom priemyselného vlastníctva

15. decembra 2015 pod č. 241477. Podľa názoru sťažovateľov v konaní pred okresným súdom „*neboli vzhľadom na preukázané skutočnosti splnené... podmienky nariadenia samotného neodkladného opatrenia, a to podmienka naliehavej potreby úpravy pomerov a podmienka proporcionality, nakoľko poskytnutie ochrany žalobcovi nevytvorilo spravodlivú rovnováhu medzi zásahom do práv žalovaných 1/a 2/ a právami žalobcu, ale práve naopak zasahuje do výkonu činnosti žalovaných 1/ a 2/ tým, že im zamedzuje používať jediné označenie, pod ktorým ich klienti poznajú a pritom žalobcovo postavenie sa nijakým spôsobom nemení a naďalej vykonáva činnosť pod názvom Marfilvet*“. Napokon, ani samotný výrok rozhodnutia okresného súdu neobsahuje zrozumiteľné a jasné vymedzenie povinností sťažovateľov, keďže je koncipovaný na báze demonštratívneho výpočtu povinností, a tak sú sťažovatelia v právnej neistote týkajúcej sa toho, či z ich strany došlo k splneniu povinností týmto výrokom im uložených.

4. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. 1 SprV/205/17 z 15. mája 2017 vyjadril predseda krajského súdu tým spôsobom, že odkázal na vyjadrenie predsedu senátu 3 CoPv, podľa ktorého je sťažnosť nedôvodná, keďže „*argumentačné námietky uvedené v podanej sťažnosti boli zodpovedané a vysvetlené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktoré je jasne, presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnené, vyplýva z právneho a skutkového posúdenia a predložených listinných dôkazov. Odvolací súd sa v odvolaní musí vysporiadať s argumentáciou odvolateľa, ktorá má vplyv na posúdenie podstatných dôvodov napadnutého rozhodnutia a neodpovedá na všetky vznesené námietky... V čase rozhodovania vychádzal odvolací súd z obsahu súdneho spisu (listinné doklady, vyjadrenia, odvolanie) a prihliadol na skutočnosť, že žalobca bol držiteľom platnej ochrannej známky č. 241477.*“.

5. K vyjadreniu predsedu krajského súdu sťažovatelia svoje stanovisko nepredložili.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Predmetom ústavného prieskumu je námietka porušenia základného práva sťažovateľov zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o nariadení neodkladného opatrenia (bod 2).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

10. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

11. V nadväznosti na uvedené ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02,

I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

12. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

13. Do obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom,

že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

14. Ústavný súd už v náleze č. k. II. ÚS 866/2014-42 z 20. augusta 2015 judikoval, že v konaní „o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia... príslušný súd v zásade nevykonáva dokazovanie, vychádza len z tzv. osvedčených skutočností – skutočností, ktoré vyplývajú z tvrdení účastníkov konania v ich podaniach, prípadne zo skutočností, ktoré možno osvedčiť z dôkazov, ktoré účastníci predložili v príslušnom štádiu konania o veci samej. Z odôvodnenia rozhodnutia o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (porovnaj § 76 ods. 4 OSP) musí byť zrejmé, aký bol skutkový základ jeho rozhodnutia, t. j. súhrn relevantných osvedčených skutočností a jeho záver týkajúci sa splnenia zákonných podmienok na nariadenie predbežného opatrenia (najmä § 102 ods. 1, § 74 ods. 1 OSP). Z povahy veci vyplýva, že pôjde o primeranú aplikáciu § 157 ods. 2 OSP týkajúcu sa náležitostí odôvodnenia rozhodnutia, pretože napr. nevyhnutne budú absentovať úvahy o relevantných skutkových okolnostiach a dôkazoch, ktoré ich preukazujú, úvahy o hodnotení dôkazov a dôvody, prečo súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bude takto spravidla stručnejšie, ako rozhodnutie vo veci samej. Napriek tomu je potrebné trvať na tom, aby, hoci kvantitatívne stručnejšie odôvodnenie, malo príslušnú kvalitu – t. j. aby toto odôvodnenie bolo dostatočne individualizované, obsahovalo sumu relevantných osvedčených skutočností a tiež úvah, ktoré umožnia spätne preskúmať záver o tom, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky na nariadenie predbežného opatrenia.“

15. Citované závery ústavného súdu sú relevantné aj v súčasnosti, keď rekodifikáciou civilného procesného práva došlo k definitívnemu zániku inštitútu predbežného opatrenia a s účinnosťou od 1. júla 2016 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zaviedol inštitút neodkladného opatrenia a zabezpečovacieho opatrenia. V zmysle § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť iba v dvoch prípadoch, a to ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Čo možno neodkladným opatrením strane uložiť, je pritom demonštratívne vymedzené v § 325 ods. 2 CSP. V zmysle § 328 ods. 1 CSP ak súd nepostupoval podľa § 327, t. j. neodmietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu, že neobsahuje predpísané náležitosti, je nezrozumiteľný alebo neurčitý, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak takýto návrh zamietne. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia je podľa § 357 písm. d) CSP prípustné odvolanie.

16. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia krajský súd napadnutým uznesením ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o odvolaní sťažovateľov proti uzneseniu súdu prvého stupňa o nariadení neodkladného opatrenia so zreteľom na odvolacie námietky, ktoré v ňom uplatnili (bod 3).

17. Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 30 CbPv 2/2016 ústavný súd zistil, že okresný súd využil možnosť danú mu § 329 ods. 1 prvou vetou CSP a o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že takýto zjednodušený procesný postup súdu prvej inštancie v prípade podania odvolania protistranou proti jeho rozhodnutiu kladie zvýšené nároky na objektívnu presvedčivosť rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 236 v spojení s § 234 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP), ktorej povinnosti sa odvolací súd nemôže zbaviť tým, že sa v odôvodnení svojho uznesenia obmedzí na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu (bod 2) ústavný súd zistil, že hoci sťažovatelia vo svojom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu, ktorého obsah pomerne obširne opísal krajský súd na strane 2 až 4 svojho rozhodnutia, uviedli viacero právne relevantných skutočností, ktoré prinajmenšom spochybňovali, ak nie priamo vyvracali tvrdenia navrhovateľa o „*osvedčení všetkých predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia*“, a tieto podopreli aj viacerými listinnými dôkazmi, krajský súd na ne absolútne nereagoval, iba s poukazom na vážnosť narušenia vzájomných vzťahov medzi stranami sporu stroho konštatoval, že „*vzťah, ktorý sa má neodkladným opatreným bezodkladne upraviť, bude s konečnou platnosťou v danom prípade vyriešený v konaní o veci samej*“. Vychádzajúc z uvedeného hodnotí ústavný súd námietku sťažovateľov, že ich argumenty a dôkazy nemali na rozhodnutie o neodkladnom opatrení žiaden vplyv, ako opodstatnenú. Na druhej strane je nutné konštatovať, že záver krajského súdu o splnení podmienky nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúcej v potrebe bezodkladne upraviť pomery medzi stranami vyplývajúcej z § 325 ods. 1 CSP nie je v danom prípade presvedčivo odôvodnený, čo v konečnom dôsledku zakladá nepreskúmateľnosť a ústavnú neudržateľnosť ním vydaného rozhodnutia.

19. Na tomto skutkovom základe ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, preto napadnuté uznesenie krajského súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 56 ods. 2 a § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (body 1 a 2 výroku nálezu).

20. Podľa § 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím podľa odseku 3, ktoré je vykonateľné jeho doručením.

21. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude opätovne preskúmať odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a účinne reagovať na odvolacie námietky sťažovateľov. «*Pri preskúmaní vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je aj pre odvolací súd relevantný stav*

v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. To neznamená, že nemôže zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 384 CSP. Vylúčené je však to, aby svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach, ktoré nastali až po vydaní napadnutého uznesenia. Na tieto skutočnosti odvolací súd neprihliada. Ak odvolací súd napadnuté rozhodnutie zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, je pre neodkladné opatrenie rozhodujúci „nový“ stav v čase vydania uznesenia, po kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. Za daných okolností nemôže súd prvej inštancie vychádzať zo stavu, ktorý bol daný v čase vydania zrušeného uznesenia, a teda ešte pred samotným odvolacím konaním. Osoba, proti ktorej neodkladné opatrenie smeruje, sa môže v prípade zmeny rozhodujúcich skutočností po nariadení neodkladného opatrenia domáhať jeho zrušenia v zmysle § 334 CSP.» (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck, 2016. s. 1119). V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť krajského súdu na to, že návrh na zrušenie neodkladného opatrenia podali sťažovatelia okresnému súdu 25. apríla 2017, pretože odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené, a po jeho nariadení vyšli najavo skutočnosti odôvodňujúce záver, že rozhodnutím úradu priemyselného vlastníctva č. OZ 241477/I-33-2017 z 31. marca 2017 neboli splnené zákonné podmienky na jeho nariadenie, čo (okrem iného) preukazujú o vyhlásení ochrannej známky č. 241477 za neplatnú. Na tieto skutočnosti bude reagovať okresný súd vo svojom rozhodnutí.

III.

22. Sťažovatelia v petite sťažnosti požiadali ústavný súd o priznanie náhrady trov konania. Podaním z 26. júna 2017 právny zástupca sťažovateľov vyčíslil trovy konania celkovou sumou 396 eur.

23. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

24. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania vychádzal z § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.

o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak. Táto podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za I. polrok 2016 predstavovala sumu 884 €.

25. Ústavný súd priznal náhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a písomné podanie na súd – vykonané v roku 2017) v súlade s § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky, pričom výšku základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky znížiť u oboch sťažovateľov o 50 %, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“. Úhrada za dva úkony právnej služby predstavuje spolu s režijným paušálom podľa § 16 ods. 3 vyhlášky u jedného sťažovateľa sumu 165 € a trovy právneho zastúpenia dvoch sťažovateľov boli priznané v sume 330 €. Keďže advokátska kancelária zastupujúca sťažovateľov je ako právnická osoba platcom dane z pridanej hodnoty, podľa § 18 ods. 3 vyhlášky v spojení s § 27 ods. 1 prvou vetou zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o 20 % daň z pridanej hodnoty, t. j. o sumu 66 €.

26. Z uvedených dôvodov ústavný súd zaviazal krajský súd uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľov v celkovej sume 396 € na účet obchodnej spoločnosti Valko Marián & partners, s. r. o., Porubského 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 3 výroku nálezu).

27. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2017